

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobkyně: **Energo Příbram, s. r. o.**, se sídlem Obecnická 269, Příbram, zast. Mgr. Ing. Ondřejem Kolářem, advokátem se sídlem Kazašská 1425/8, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2018, č. j. 127426/2018/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2020, č. j. 54 A 185/2018 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Krajský úřad Středočeského kraje, odbor územního plánování a stavebního řádu (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl odvolání správce konkursní podstaty úpadce Příbramská teplárenská, a. s. (dále jen „právní předchůdce žalobkyně“) a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Příbram, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 6. 12. 2017, č. j. MeUPB 110894/2017. Tímto rozhodnutím bylo k žádosti Společenství vlastníků jednotek domu č. p. X, X, X, ulice X, se sídlem X, (dále jen „SVJ“), vydáno stavební povolení na stavební úpravu bytového domu za účelem změny v užívání sušárny na plynovou kotelnu, Příbram VII X, X a X, na pozemcích st. p. X, X a X v katastrálním území X (dále jen „stavba“).

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal právní předchůdce žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“). Ten usnesením ze dne 16. 12. 2019, č. j. 54 A 185/2018 - 36, rozhodl, že v řízení bude dále pokračováno se žalobkyní, jelikož ta koupí obchodního závodu úpadce vstoupila do řízení namísto něj. Krajský soud poté napadeným rozsudkem žalobu zamítl.

[3] Shledal, že se žalobkyně jako teplárenská společnost ochrany svých práv k centrálnímu zdroji tepla dovolávala velmi obecně a ani ve stavebním řízení, ani v řízení soudním nijak blíže neuvedla, jak konkrétně by se měla stavba dotknout jejich práv jakožto vlastníka soustavy zásobování tepelnou energií. Podle ustálené judikatury je ale důvodem neúspěchu teplárenských společností v obdobných případech právě zdůrazňování obecného nesouladu stavebních projektů

s právními předpisy bez současného namítání konkrétního poškození vlastních subjektivních práv. To, že by její práva měla být stavbou dotčena, nevyplývá ani ze správního spisu. Z obsahu projektové dokumentace naopak nelze dovodit, že by stavba měla nějak zasáhnout do stávajících rozvodů a technické infrastruktury rozvodné soustavy.

[4] Ani ohledně nedostatku oprávnění společnosti TO SYSTEM s. r. o. (dále jen „zmocněnec“) k zastupování SVJ ve stavebním řízení žalobkyně nevedla, jak se tento nedostatek mohl dotknout jejích práv. Tato námitka je navíc nedůvodná, jelikož k žádosti o stavební povolení byla doložena řádná plná moc s jednoznačně vymezeným obsahem a rozsahem zmocnění pro celé řízení. Stejný závěr platí i pro namítané nedoložení souhlasu spoluvlastníků společných prostor s provedením stavby, jelikož ani zde žalobkyně neuvádí, jak byla tímto nedostatkem dotčena na svých subjektivních právech. K žádosti o stavební povolení byl doložen zápis ze shromáždění vlastníků ze dne 29. 6. 2017, z něhož vyplývá, že se stavbou souhlasilo 94,28 % všech vlastníků (z nichž 66,99 % hlasovalo osobně a 27,29 % hlasovalo v zastoupení), což je o 19,28 % více, než vyžadují stanovy. Namítanou neplatnost tohoto zápisu nemohl soud přezkoumat, jelikož rozhodnutí přijatá na shromáždění vlastníků jednotek nejsou přezkoumatelná ve správním soudnictví.

[5] Nesouhlasil ani s námitkou nesprávně vymezeného okruhu účastníků stavebního řízení, jelikož nesprávností takového vymezení by se měl dovolávat opomenutý účastník, jehož subjektivní práva byla zkrácena. S právním předchůdcem žalobkyně jako s účastníkem řízení jednáno bylo, tudíž u ní žádné zkrácení práv v důsledku opomenutí nenastalo. Není zřejmé, jak by opomenutí některého jiného účastníka mohlo do práv žalobkyně zasáhnout, a jde tedy spíše o námitku směřující k ochraně veřejného zájmu či k ochraně veřejných subjektivních práv třetích osob. Stavební úřad navíc vlastníky jednotek neopomněl, jelikož za ně po celou dobu řízení jednal zmocněnec na základě plné moci, kterou mu udělili všichni vlastníci jednotek.

[6] K námitce porušení § 16 odst. 7 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), uvedl, že přesahuje rámec námitek podle § 114 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), poněvadž se týká výlučně veřejného zájmu na ochraně ovzduší a opět nijak nezasahuje do subjektivních práv žalobkyně. Ta jako podnikatelský subjekt není garantem zákonnosti rozhodování správních orgánů a není oprávněna ani k podání žaloby ve veřejném zájmu podle § 66 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalovaný jí přiznal více práv, než jí náleží, když podle § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), nechal závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší přezkoumat nadřízeným orgánem ochrany ovzduší. Na závěr neshledal důvodnou ani námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jelikož žalobkyně nemohla být tvrzenými pochybeními na svých právech nijak přímo dotčena, a proto její námitky nebyly ve stavebním řízení přípustné a správní orgány k nim neměly přihlížet.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[8] Krajský soud věc nesprávně posoudil a nepřihlédl ke všem v žalobě uváděným námitkám. Skutečnost, že účastník stavebního řízení je oprávněn uplatňovat pouze námitky podle § 114 odst. 1 stavebního zákona, neznamená, že se správní orgány nemusely vypořádat i s dalšími aspekty, na které poukazovala a které musí posuzovat *ex officio*. Taková povinnost plyne z § 89 odst. 2 správního řádu, jelikož pouze při přezkumu správnosti rozhodnutí je žalovaný zpravidla vázán

pokračování

námitkami uplatněnými v odvolání. Tato povinnost vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 24/2015 - 24. Pokud se správní orgány jejími námitkami zabývaly a věcné posouzení případu bylo chybné, má takový postup za následek vadu řízení, pro kterou měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Jelikož žalovaný několik jejích námitek posoudil nesprávně, jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Pokud si vyžádal potvrzení nebo změnu stanoviska dotčeného orgánu, na jehož základě poté věc nesprávně posoudil, nelze toto pochybení zhojit závěrem krajského soudu, že výše uvedený postup podle § 149 odst. 4 správního řádu vůbec použít nemusel.

[9] Krajský soud nedostatečně prozkoumal plnou moc od SVJ, neboť je zjevné, že v ní není jednoznačně vymezen její obsah. Touto plnou mocí nebyl zmocněnec oprávněn k některým jednáním, která za zmocnitele uskutečnil, a to jak k podání žádosti o vydání stavebního povolení v rozsahu, jaký měla skutečně podaná žádost, tak k jednání vůči jiným osobám než správnímu orgánu uvedenému v plné moci, tj. stavebnímu úřadu Příbram, a to včetně stěžovatelky samotné. Nesprávně posoudil i námitku směřující vůči vadnému zápisu ze shromáždění vlastníků. Stavební úřad na jeho základě nemohl vydat stavební povolení, nýbrž měl vyzvat k nápravě této vady. Pokud tak neučinil, byl toto pochybení povinen konstatovat žalovaný a prvostupňové rozhodnutí zrušit. Krajský soud tedy neměl přezkoumat samotné rozhodnutí přijaté na shromáždění vlastníků jednotek, ale postup stavebního úřadu a žalovaného.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ji považuje za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. V projednávaném případě nezjistil taková pochybení stavebního úřadu ani porušení platné právní úpravy, jež by odůvodňovala změnu nebo zrušení prvostupňového rozhodnutí. Stěžovatelka nijak konkrétně nedoložila, v jaké části odvolání uvedla nezákonnost napadeného rozhodnutí nebo postupu stavebního úřadu. Proto k ní při svém rozhodování nepřihlédl. Stěžovatelka dlouhodobě a opakovaně ignoruje § 114 odst. 1 stavebního zákona. V kasační stížnosti není uvedeno, v čem konkrétně spatřuje pochybení při vypořádání se s námitkou podle § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší. Z jeho rozhodnutí je navíc zřejmé, že ochrana ovzduší byla během správního řízení prověřována příslušným orgánem. Již ve svém rozhodnutí stěžovatelku upozornil, že účastník řízení je při podávání námitek limitován a že je může uplatňovat jen v rozsahu, v jakém je dotčeno jeho právo, a nepřísluší mu postavení kontrolora správních postupů. Nadto nikde ve správním řízení ani v řízení soudním neuvedla, jakým způsobem se má čistota ovzduší negativně promítat do jejího práva věcného břemene či do práva vlastnického. To, že nechal přezkoumat závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší, nemá na správnost jeho rozhodnutí žádný negativní vliv. Z kasační stížnosti navíc není zřejmé, jak by se konstatování o užití metodické pomůcky Ministerstva životního prostředí, která byla podkladem závazného stanoviska, mělo negativně odrážet na správnosti rozhodnutí ve věci, anebo jak by mělo zasáhnout přímo do jejích práv. Teplárenské společnosti nemohou očekávat, že odběratelé tepelné energie setrvají po neomezeně dlouhou dobu ve stávajících smluvních vztazích, a takový účel nesleduje ani § 77 odst. 4 zákona č. 458/2000 Sb., energetického zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“). Plynová kotelna navíc nebude napojena na stávající rozvodné zařízení stěžovatelky, jelikož se bude jednat o samostatnou stavbu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] NSS posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem. Bylo by předčasné

zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. NSS pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplní tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Napadený rozsudek nelze považovat za nepřezkoumatelný. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami, jednotlivě je posoudil a v dostatečném rozsahu, přehledně, logicky a srozumitelně zdůvodnil své závěry. Z formulace kasačních námitek je ostatně zřejmé, že skutečným obsahem kasační stížnosti je nesouhlas se způsobem vypořádání žalobních námitek. Nesouhlas stěžovatelky se závěry krajského soudu nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost (viz rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163).

[13] NSS poté přistoupil k posouzení kasačních námitek podřazených pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Dle § 114 odst. 1 stavebního zákona může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Účastník řízení ve svých námitkách uvede skutečnosti, které zakládají jeho postavení jako účastníka řízení, a důvody podání námitek; k námitkám, které překračují zákonem daný rozsah, se nepřihlíží.

[15] Z hlediska věcného posouzení se NSS ztotožňuje s již ustálenou a dlouhodobou judikaturou, která se vyjadřovala k legitimaci stěžovatelce podobných subjektů. Problematikou změny způsobu vytápění a „odpojování“ bytových domů od centrálního zdroje tepla se již NSS opakovaně zabýval, a to např. v rozsudcích ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011 - 159, ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 108/2010 - 71, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015 - 38, či ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019 - 52.

[16] V obdobném případě jiné poskytovatelky energií NSS konstatoval v rozsudku č. j. 9 As 238/2015 - 38: „Rozsah skutečností, které byla jak v řízení před správními orgány, tak i v řízení před krajským soudem, oprávněna namítat, se primárně odvíjí od důvodu jejího účastenství v řízení před správním orgánem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007 - 83). V nyní souzené věci odvozovala svoje účastenství ve stavebním řízení z titulu práva odpovídajícího věcnému břemenu a vlastnického práva ke části SZTE. Od toho se odvíjí i rozsah veřejných subjektivních práv, která mohla být vydáním napadeného rozhodnutí dotčena. Cílem soudního přezkumu správních rozhodnutí je tak především efektivní ochrana konkrétních práv osob a jejím prostřednictvím pak i kontrola zákonnosti těchto rozhodnutí. Odrazem sbora uvedeného je ostatně i díkce ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., dle něhož náleží aktivní legitimace k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu pouze tomu, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závažně určují jeho práva nebo povinnosti.“ V bodu 34. rozsudku ze dne 22. 1. 2015, č. j. 9 As 67/2014 - 48, NSS uvedl, že „žalobní legitimace v řízení o přezkumu správního rozhodnutí podle ustanovení § 65 s. ř. s. se obecně vždy odvíjí od konkrétního poškození subjektivního veřejného práva žalobce. Opačný postup by totiž vedl k tomu, že by každý mohl vystupovat jako univerzální dohlížitel na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů a z titulu tvrzeného poškození veřejného zájmu by tak mohl kdokoliv vyvolat soudní přezkum jakéhokoliv rozhodnutí, aniž by takovým rozhodnutím bylo dotčeno jeho konkrétní veřejné subjektivní právo.“ Podle rozsudku NSS ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 129/2014 - 35, „skutečnost, že stěžovatelka provozuje SZTE dle energetického zákona ve veřejném zájmu [§ 2 odst. 2 písm. c) bod 14] a že SZTE je šetrným systémem dodávek tepelné energie v širší oblasti pro více odběratelů, nedává stěžovatelce (jako soukromé osobě a podnikateli s tepelnou energií) právo osobovat si oproti jiným subjektům

pokračování

ochranu veřejných zájmů a oponovat stavebnímu záměru jiných soukromých osob z pozice ochránce veřejných zájmů.“

[17] Ze správního spisu vyplývá, že stavební úřad stěžovatelku oznámením o zahájení stavebního řízení poučil, že ve správním řízení může uplatňovat pouze námitky podle § 114 odst. 1 stavebního zákona. Citované ustanovení neopravňuje osobu v postavení účastníka řízení k podání jakýchkoliv námitek, ale jen takových, které jsou spojeny s přímým dotčením na právech zakládajících její účastenství (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008 - 68, č. 1787/2009 Sb. NSS).

[18] Stěžovatelka nebyla stavebníkem, jemuž by bylo vydané stavební povolení přímo adresováno. Její postavení ve správním řízení vymezuje okruh jejích práv uvedený ve výše zmíněné právní úpravě, a tím i okruh námitek, jež je oprávněna vznášet. Má vliv také na navazující soudní řízení, v němž soud může přezkoumávat toliko vypořádání těch námitek ve správním řízení, k jejichž vznesení byla oprávněna (viz bod 25 rozsudku NSS ze dne 26. 9. 2018, č. j. 4 As 209/2018 - 34). Mohla být přímo dotčena jedině na právech k centrálnímu zdroji tepla, pokud by na tomto jejím zařízení byly činy nějaké zásahy. Ze stavebního povolení a z příložené dokumentace vyplývá, že změna způsobu vytápění spočívala v instalaci plynových kotlů v samostatné místnosti bývalé sušárny, a kolaudační souhlas uvádí toliko provedení trvalého odpojení od centrálního zdroje tepla. V odvolání ani v žalobě žádné námitky proti projektové dokumentaci, které by se týkaly zásahu do jejího tepelného zařízení či dotčení tohoto zařízení, uvedeny nebyly.

[19] V odvolání a v žalobě stěžovatelka vznášela pouze námitky porušení zákona, která se jejích práv dotknout nemohla. Podle rozsudku č. j. 7 As 108/2010 - 71, pokud by krajský soud nebo NSS přiznal relevanci takto uplatněným námitkám a věcně je posoudil, dostala by se z pozice žalobkyně namítající zkrácení svých subjektivních práv do pozice univerzálního dohlázele na zákonnost postupu a rozhodnutí správních orgánů. Takové postavení jí však nepřisluší. Vzhledem k tomu, že není oprávněna ke vznášení námitek jdoucích mimo rozsah dotčení jejích subjektivních práv (viz např. rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2017, č. j. 4 As 124/2017 - 30), nemohl NSS vyhovět námitkám týkajícím se nezákonnosti napadeného rozhodnutí pro nevypořádání se s § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší, neboť jim neodpovídá žádné její subjektivní právo. NSS odkazuje na výše citovaný rozsudek NSS, č. j. As 209/2018 - 34, v jehož 23. bodě uvedl, že „námitka stěžovatelky ohledně náležitostí energetického posudku nemohla být uplatněna s ohledem na ustanovení § 114 odst. 1 stavebního zákona. Krajský soud ani žalovaný se tudíž vůbec nemuseli věcně zabývat námitkou stěžovatelky, že nebyla splněna podmínka stanovená v § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší spočívající v předložení energetického posudku k prokázání ekonomické nepřijatelnosti. Ustanovení § 16 odst. 7 zákona o ochraně ovzduší vskutku nezakládá žalobkyni žádné veřejné subjektivní právo zasobovat fyzické či právnické osoby tepelnou energií (proti jejich vůli), ani právo, aby jako vlastníka SZTE vystupovala k ochraně veřejných zájmů na úseku ochrany ovzduší“.

[20] To se týká i námitek údajně nedostatečného zmocnění, k níž se krajský soud vyjádřil v 25. bodě rozsudku, kde nad rámec odůvodnění uvedl, že plná moc udělená zmocněnci má jednoznačně vymezený obsah a je udělena s rozsahem pro celé správní řízení. Stejně tak se NSS neztotožňuje ani s tvrzením, že správní orgány měly shledat, že zápis ze shromáždění vlastníků byl vadný, a že se s touto námitkou krajský soud nevypořádal. S námitkou ohledně účasti na shromáždění se krajský soud vypořádal v bodě 26. napadeného rozsudku, kde uvedl, že ze zápisu ze shromáždění vlastníků vyplývá, že 66,99 % vlastníků bylo hlasování přítomno osobně a dalších 27,29 % hlasovalo v zastoupení. Stěžovatelka sice uvádí, že se nedomáhala přezkoumání samotného rozhodnutí SVJ, její žalobní námitka týkající se neplatnosti zápisu však proti němu fakticky směřuje. Krajský soud ji proto správně poučil, že není oprávněn

přezkoumávat samotné rozhodnutí SVJ, jelikož tento přezkum spadá pod pravomoc civilního soudnictví (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 7. 2016, sp. zn. 26 Cdo 5024/2015). Námitka ohledně vad zápisu ze shromáždění vlastníků proto není důvodná.

[21] Výše uvedené hodnocení kasačních námitek stěžovatelky ve svém výsledku neodůvodňuje ani oprávněnost její další kasační námítky o vadách správního řízení, spočívajících v porušení § 89 odst. 2 správního řádu o právu na odvolací přezkum v souladu s právními předpisy a povinnost přezkumu závazných stanovisek nadřízeným správním orgánem dle § 149 odst. 4 správního řádu. Krajský soud správně dovodil, že nebyla-li stěžovatelka oprávněna hájit veřejné zájmy a nesměřují-li její odvolací námítky týkající se nezbytnosti přezkumu uvedených stanovisek nadřízeným správním orgánem k ochraně jejích věcných práv, nestíhala žalovaného povinnost iniciovat přezkumné řízení uvedeného stanoviska. Ke stejnému závěru NSS dospěl již v rozsudku ze dne 3. 8. 2016, č. j. 1 As 258/2015 - 37. Ačkoliv tuto povinnost neměl, postoupil žalovaný závazné stanovisko Městskému úřadu Příbram, odboru životního prostředí, který závazné stanovisko svým stanoviskem ze dne 17. 8. 2018, č. j. 108862/2018/KUSK, potvrdil. Na základě tohoto stanoviska pak žalovaný vydal napadené rozhodnutí. V tomto postupu nespátřuje NSS žádné pochybení ze strany žalovaného. Co se týče samotného stanoviska nadřízeného orgánu ochrany ovzduší, NSS odkazuje na výše citovanou judikaturu, podle které stěžovatelce nenáleží žádné subjektivní právo, na jehož základě by se mohla domáhat jeho nesprávnosti.

[22] Krajský soud tedy správně posoudil otázku přípustnosti námitek ve stavebním řízení a správně vysvětlil, z jakých důvodů není stěžovatelka napadeným rozhodnutím přímo dotčena na svých subjektivních právech. Námitky ohledně nesprávného právního posouzení a vad řízení před správními orgány tak NSS neshledal důvodnými.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. února 2021

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu